

Les assignatures eternament pendents de CDC

Convergència afronta un congrés tranquil que no estarà mancat de debat, en què la balança es pot començar de decantar en algunes qüestions clau, com ara la relació amb Unió o el debat sobiranista.

Convergència és un partit gran. Com tots els que ho són no té més remei que defugir l'homogeneïtat i tendir a integrar sensibilitats i tendències ben diverses. Els debats que s'hi produeixen son un bon reflex d'aquesta complexitat. N'hi ha que són cíclics, que no s'acaben de tancar mai, perquè no es pot o perquè no es vol. Són els clàssics, que tornaran a ser presents a la cita congressual d'aquest cap de setmana a Barcelona. La presència de Pujol i el seu ascendent polític; el discurs nacional del partit (que oscil·la entre el tacticisme autonomista d'alguns i el sobiranisme sense complexos d'alguns altres); les relacions amb Unió Democràtica, soci a les verdes i a les madures; i el paper que el partit i la federació de CiU han de tenir a la política espanyola tornaran a ser damunt la taula.

CDC defugirà, un cop més, el blanc o negre. Evitarà de caure en el debat nominalista i de les etiquetes però tothom veu que, segons el resultat del congrés, la tendència i el to d'aquests debats oberts, d'aquestes assignatures pendents, s'haurà decantat més cap a una banda o cap a una altra.

Del congrés de CDC, Pujol no en sortirà debilitat, però és evident que el pes polític del president, ni que sigui per una qüestió purament biològica, s'anirà trobant reduït, per més que no deixi el seu càrrec orgànic de sempre. Tampoc no veurem una Convergència sobiranista, però sembla obvi que, ara que Artur Mas i el seu entorn han pres consciència de cap a on van els moviments polítics de fons a la societat catalana, el dret de decidir quedarà

totalment integrat a l'ideari convergent. Els sectors del partit obriran els anys propers (també a través d'eines com la remoguda Fundació Catalanista i Demòcrata Trias Fargas) un debat sobre la forma com es concreta el dret de decidir. Pel que fa a les relacions amb Unió, no hi haurà trencament. Si més no a curt termini. Del congrés en sortirà, però, una CDC que afrontarà amb més severitat el proper procés de diàleg amb Unió sobre la salut de la federació i el seu sentit. Tot plegat després del congrés dels demòcrata-cristians, on els minvats sectors crítics poc tindran a dir enfront del lideratge de Josep Antoni Duran i Lleida. I del congrés de CDC Duran mateix n'extraurà una lectura fins a cert punt agra en l'aspecte personal perquè l'altra gran assignatura pendent, la del paper que ha de tenir el principal grup nacionalista a les Corts, quedarà més limitada. El seu marge navegarà entre la impossibilitat d'arribar a pactes amb el PSOE i unes exigències que ho faran pràcticament impossible. Mentre a Catalunya governi el tripartit, el partit gran de la federació no vol jugar als acords a la carrera de San Jerónimo.

A tots quatre debats s'hi arriba després d'un procés convuls. Els constants terratrèmols polítics que, des de l'any 2003, s'han viscut a la política catalana no han deixat CiU ni CDC indiferents. En tant que primers actors, han contemplat, perplexos, com guanyant les eleccions no en tenien prou per ser al govern i com l'eix nacional ha guanyat protagonisme en la vida política catalana malgrat que la principal força nacionalista del país és a l'oposició.

Segons admeten diversos dirigents de la formació que encapçala Artur Mas, l'èxit d'haver guanyat dues eleccions, les de 2003 contra tot pronòstic i les de 2006 de forma folgada, els ha ajudat a no patir una desfeta interna que els hauria complicat el dia a dia i els hauria encarit l'anhelat retorn al govern. Però també els ha privat de fer amb sinceritat alguns debats que cada dia es veuen més necessaris sobre el model de partit o l'objectiu nacional per al país.

Per això no són estranyes veus com les de l'alcalde de Sant Cugat, Lluís Recoder, que demana obrir més el partit i un debat més sincer. Hom intentarà acontentar-lo amb un lloc important a l'executiva del partit. Tampoc no es fa estrofolari de sentir un altre roquista qualificat, el cap de files convergent al Parlament europeu, Ignasi Guardans, dient que està tip de debatre sobre la independència.

El sectors *incòmodes* (titllar-los de crítics seria massa agosarat) constaten un cert desgast de la figura de Mas i d'aquí ve que vulguin aprofitar-ho per forçar una executiva més diversa, que representi el que ells anomenen "la Convergència triomfant" en què, també gràcies al poder tal com fa notar el *pinyol*, tothom hi tenia un espai i s'hi sentia còmode. Dirigents com Recoder, Campuzano o Rull opinen que Madí, Pujol Ferrusola i Homs han escorat el partit massa cap a la dreta de perfil sobiranista. I aquests es mostren sorpresos que Recoder o Campuzano s'exhibeixin com a cares renovadores.

Sigui com sigui, els partidaris d'obrir el partit volen introduir debats com el del medi, les llibertats sexuals o les noves tecnologies. Unes qüestions que consideren que CDC no ha treballat com calia. Per això fan pressió perquè el congrés aprovi un manifest programàtic.

L'estratègia de la *casa gran* i el debat independentista ocuparan bona part

Reunió de l'executiva de Convergència i Unió, presidida per Jordi Pujol, Artur Mas i Josep Antoni Duran.

del conclave. L'actual nucli dirigent continua entestat a disputar l'espai a Esquerra i tibar el discurs sobiranista per recuperar l'electorat que un dia va marxar i que, arran de les crisis electorals dels republicans, ara s'ha quedat a casa. Hi ha, a més, uns 300.000 votants de CiU que poden estar temptats de fer el pas i cal retenir-los. Però els *incòmodes* pensen que és un error i que l'única garantia que Mas governi és disputar la centralitat amb el PSC. Només així, sostenen, es continuarà sumant amb ERC i creixent a costa dels socialistes, que com menys escons treguin menys legitimitat tindran per a encapçalar un govern.

Les aliances són complexes. Hi ha qui encara sospira per un pacte nacional, però uns altres miren amb certa esperança els canvis que s'han produït al PP, tant amb el tomb centrista de Rajoy com amb l'arribada d'Alicia Sánchez Camacho al lideratge del PP català. Si el tripartit no suma ho faran CiU i el PP i no es pot descartar res, tot i que el gruix de la direcció és de l'opinió que la cosa més assenyada fora pactar amb els socialistes a

Catalunya. D'aquesta forma hi hauria via lliure per fer-ho amb garanties i sense tant cost a Madrid amb el PSOE, desplegar en bones condicions l'Estatut "i després ja es veuria si a la llarga s'obren vies amb Esquerra en un context molt diferent".

La relació amb Unió es un altre punt estrella. Alguns dirigents situats circumstancialment a l'entorn del batlle de Sant Cugat afirmen que qui atia el debat sobre les relacions amb el soci és la direcció, i més concretament l'entorn de Mas, per enfrontaments personals amb Duran, però també per la seva voluntat de "tapar amb l'enemic exterior d'Unió" uns altres debats de caire organitzatiu o polític. Aquests esperen que el congrés d'aquest cap de setmana no sigui un congrés centrat en la relació amb els demòcrata-cristians, malgrat que ja hi ha diverses esmenes presentades que aborden la necessitat de revisar o trencar les relacions amb Unió.

Convergència no farà evidents, com han fet Esquerra o el PP, les ambicions dels seus dirigents. No hi haurà, portes enfora, lluita pel poder com a

tal. Tots els qui han aixecat la mà seran, com aquell qui diu, a l'executiva. "Som un partit que resol els problemes posant tothom al CEN (consell executiu nacional)", resumeix tot murri un dirigent. Només els representants de la Plataforma per la Sobirania o els de Desfederem-nos (partidaris de trencar amb UDC) en quedaran fora. Per primera vegada hi ha, però, qui qüestiona Pujol. Continuarà de president i el principal perjudicat n'és Felip Puig, que no podrà ocupar la secretaria general, càrrec que fins ara ha tingut Mas. Pujol, que es troba en plena forma política, està a disposició de CDC, però ningú ha volgut comprovar com hauria encaixat de no continuar presidint el partit.

Només són algunes de les claus per a interpretar els debats que hi ha oberts a Convergència. Unes qüestions que els darrers anys s'afronten amb més profunditat i sinceritat, però des de la imperiosa necessitat de no posar en dubte la unitat del partit, que li ha permès de fer una travessa del desert plàcida.

Ferran Casas